

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Paulo episcopo Virdunensi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

nc. Tunc cum vidissent miraculum, quod erat præter opinionem, laudârunt omnes clementem & benignum Deum propter signum, quod factum fuerat, & propter patientiam & tolerantiam beatæ, quod perstitisset vsque ad mortem, non aperiens se esse mulierem, propter regnum cælorum. Et nos ergo, ô fratres dilecti, æmulemur eius fortitudinem, constantiam & tolerantiam, vt inueniamus misericordiam & gratiam in futuro seculo, à magno Deo & Seruatore nostro Iesu Christo: Cui gloria & potētia simul cum patre & spiritu sancto nunc & semper & in secula seculorum, Amen.

VITA S. PAVLI EPISCOPI VIRDVNENSIS,
GRAVITER ET FIDELITER IAM OLIM CONSCRI-

pta: sed nunc demum in gratiam Lectoris reddita aliquantò Latiniore stylo per F. Laur. Surium: & quidem aliquot locis paraphrasticòs.

Beatus Paulus Viridunensis ecclesiæ præsul dignissimus, beatissimi Pauli Apostoli imitator egregius, quem non minus vita & moribus, quàm nomine referre pro viribus conatus est, in Gallia Belgica parentibus ortus est non infima dignitate. Porro verò in ipsis annis teneris artium liberalium studijs, vt erat apud antiquos more receptum, adhibitus est bonæ indolis puer: & in ijs sanè breui tempore eos habuit processus, vt Grammatica, Diæctica, Rhetorica, cæterisque humanioribus disciplinis sic satis instructus videretur. Verùm ab ipso mundani fastus aditu (qui vt curis & angoribus discruciat suū studiosos, ita nihilominus aureos illis montes pollicetur) pedem suum maturè retrahens, nè si nimio illius semel esset amore irretitus, immani se præcipitio daret, totum se ad res diuinas contulit, & ad officia charitatis & misericordiæ, in templis quidem & monasterijs ijs, quæ ad diuinum cultum pertinent, intentus sedulo: benignè verò opem ferens miseris & pressis inopia, ad eò vt nihil sibi præter ea, quæ sunt ad victum cultumque corporis necessaria retinens, facultates suas omnes in egenos, morbosos, nudos, fame siti que afflictos, in carcerem coniectos, alijsque calamitatibus obnoxios conferret, nihil de crastino sollicitus, quem admodum à Christo didicerat. Vacabat interim ieiunijs & precibus, cum ijs cõiungens semper studium pacis & sanctimonix, sine qua, vt ait Apostolus, nemo videbit Deum. Etsi verò actuosæ vitæ cum Martha non segniter nauaret operam, at tamen contemplationis diuinæ audis, eam ceu partem meliorem, cum Maria ardius complecti cupiebat. Cumque hac in cogitatione diu noctuque versaretur, modumque inquireret, quanam ad summum posset perfectionis apicem pertingere, diuinitus illius animo saluberrimum incidit consilium, vt cum magno illo patriarcha Abrahamo, indubitata in Dei benignitatem fide innixus, exiret è terra & cognatione sua, & ad exteras regiones ignotaque loca se reciperet, beatèque paupertatis amplissimis ditatus promissionibus, cum Christo Domino suo vulpibus foueas & volucris nidos suos habētibus pauperior effectus, non haberet vbi suum reclinaret caput. Accedebant huc Dauidis regis & dicta & facta, quæ magno illi ad virtutem erāt incitamento, contemplanti quemadmodum ille tantus rex interdum purpura opertus regni negocia curabat, noctibus verò in cilicio & cinere cubans, laborabat in gemitu, lachrymis stratum rigabat suum, egenum, mendicum & pauperem se dicentem, hisque vtens vocibus: Pater meus & mater mea dereliquerunt me, Dominus autem assumpsit me. itemque illis: Extraneus factus sum fratribus meis, & peregrinus filijs matris meæ. & rursus: Ecce elongaui fugiens, & mansi in solitudine. His alijsque inflammatum, mundi gloriam, vt rem inanissimam, putauit prorsus pro nihilo, vt quæ instar flosculi subito appareret, & paulò post marcesceret: cogitationibusque diuersum persuadere volentibus, eiusque salutarì proposito aduersis & contrarijs, opponere illud Apostolicum: Nihil intulimus in hunc mundum: haud dubium, quia nec auferre quid possumus. Huic iungebat illud ex Euangelio, quo perfectionem attingere cupienti mādatur vendere omnia quæ possideat, & dare pauperibus: itemque illud quo Christus Dominus propter nomen ipsius relinquenti domum, parentes, fratres, ibidem.

- Matth. 10. sorores, filios, agros, centuplum pollicetur, & præterea vitam sempiternam. Addebat
Luc. 14. etiam illud, Nisi quis tollat crucem suam quotidie, & sequatur Salvatorem, oderitque
patrem & matrem, &c. immò verò etiam animam suam, non posse Christi esse discipu-
lum. His ergò omnibus eius feruenti voluntati stimulos & calcaria adhibentibus, inusi-
tata peregrinationis & ignoti itineris sibi ipsi laborem indixit, oblitusq; generis anti-
qua stemmata & superbam nobilitatem, relictisq; charissimis parentibus, Christo duce
proficiscitur è patria, nesciensq; quò pergeret, quippe viarum ignarus, tandem ad ere-
mum Vosagi peruenit, eamq; posthabitis mudi rebus omnibus, letus ingreditur, Chri-
sto regi suo illic militaturus. Aiunt autem in ea solitudine multos habitasse anachoretas
distinctis cellulis, quiq; demptis Sabbato & Dominico die, perpetuò soli degerent in
arctissimo silentio, nisi vel morbus corporis, vel animæ salus secus postulasset. Horum
ipso optatissimam viuendi consuetudinem Paulus ita, vt animo iam pridem destinaret,
modis omnibus amplecti voluit: sed quoniam non est in hominis potestate vita eius, ne-
que est consilium contra Dominum, & neq; currentis est neq; volentis, longè aliter eue-
nit, atquè ille putaret. Futurus enim quandoquè pontifex & pastor ouium Christi, diu-
ina id agente providètia, ad cœnobium potius peruenit, vt illic interim apud fratres de-
liret, in schola virtutum probè exercitatus disceret, quod postea alios ex officio do-
ceret. Erat namq; in illa eremo monasterium, quod Deo miserante hodieq; perseverat,
monasticis institutis valdè insigne, Tabuleium antiquitus dictum, quòd sc̄ctis instar ta-
bularum lapidibus primò ædificatum fuerit: at nunc verò Theolegium appellatur. Ad
id cœnobium ea usu hospitij captandi causa diuertit Paulus, atq; ab Abbate & fratribus
libentissimè acceptus est: Deindè ab oratione reuertenti ad hospitium, Abbas cum fra-
tribus pedes manusq; abluunt, & cum multa deuotione & reuerentia omnia humani-
tatis officia impendunt, orantq; vt aliquantisper velit apud ipsos permanere, & longo
itinere defessa membra dare quieti. Annuit ille precibus eorum, & cum aliquandiu ha-
sisset apud illos, & ex crebris colloquijs ceepisset cognosci, Abbas rem diuinitus geri
existimans, vt eius vita posset alijs & exemplo esse & saluti, cogitationè suscepta de inui-
tando illo ad monasticam vitam complexum, nè si fortè aliò se transferret, ipse eius sancti-
tatis ferret dispendia.
- Quadam itaque die, cum de mundi huius contemptu, vt sepè aliàs, colloquia misc-
rent, Paulus animi sui cõsiliu & intentionem, tum quis esset, qua causa eò aduenisset,
quo mentis flagraret desiderio, quòd eremi habitationem, modò Christo annuente
ipso posset contingere, totius orbis vastitati anteponeret, sciscitanti Abbati perspicuè
indicaui, multum eum obtestas per Dominum, vt nè cuiquam alteri reuelet, locumq;
ipso velit inquirere aptum diuino seruitio, repertumq; ocyus demonstrare. Abbas hoc
pacto adiuratus, nè illius votis aduersaretur, multum anxius formidare ceepit, nè tan-
to viro cœnobium destitutum, maxima indè incommoda caperet, & iam non sua, sed
ipsius Saluatoris ei exempla proposuit, vt eorum commemoratione posset illum per-
mouere ad manendum in cœnobio. Ait Christum sub horam passionis suæ, cum hu-
mana ipsius natura à morte abhorreret, patrem sic orasse: Pater, si vis, transfer à me ca-
licem istum: attamen non mea voluntas, sed tua fiat. Eundem etiam aliàs dixisse: Non
veni facere voluntatem meam, sed eius qui misit me. Et satis quidem agebat Abbas his
& id genus alijs adferendis, vt cum apud se retineret. At Paulus in sententia animi sui
perstabat immotus, nec se ab ea vlla ratione deduci patiebatur. Id verò Abbas animad-
uertens, simul etiam considerans non ea Paulum esse fortuna vel conditione, vt posset
cogere inuitum, confert se ad alia ex scripturis depromenda exempla. Er̄s, inquit, cum
Abrahamo patriarcha exulem te fecisti à paterno solo, & cum Dauide elongasti fugi-
ens, vt mancas in solitudine, & deniquè vt vir euangelicus, patriam, parentes, agros,
cognatos Christi & voluntate & amore reliquisti: at tamen noueris ad perfectionem
capefendā quippiam adhuc tibi deesse. Quod si nõsse cupis, audi Psalmistam ita dicen-
tem: Induxisti nos in laqueum, posuisti tribulationes in dorso nostro, imposuisti homi-
nes super capita nostra. Vbi sanè per tribulationes in dorso nostro, & homines capiti-
bus nostris impositos indicare voluit, non nostro nos viuere arbitrato, sed superiorum
iussis humiliter parere debere. Huius exemplum in ipso Christo nobis illustrissimum
proponitur, dicente Apostolo: Christus factus est pro nobis obediens usq; ad mortem.
Si ergò verè illum imitari vis, sanctæ obedienciæ iugum mansuetissimis humeris accipe,
& illud,

& illud, si sic necessè sit, ad supremum vsque vitæ diem fertò. Non enim erit discipuli illius laude digna exercitatio, quam magistri reuerenda eruditio non approbârit: nec debet sanè alijs velle præesse, qui priùs subesse non didicerit.

His Paulus auditis, cessit abbatis admonitioni: & quia par illi visum fuit, vt ipse potius prior rogare debuërit, quod Abbas ab illo petebat: toto corpore humili prostratus, negligentia & ignorantia suæ veniã precabatur, simul promptum se offerens ad omnia illius iussa exequenda. Itaque votis omnium cum Abbatis benedictione monasticum induit habitum, & vt verus Christi seruus, adiungitur illi cõgregationi sanctorum. Qualem verò deindè sese præstiterit, quàm moribus & vita sanctum & inculpatum, non facile quisquam explicauerit. Ab ipso nanque mutati habitus die, propè fidem excedere videbimur, si dicere velimus, quas cruces, quæ tormenta sibi ipsi intulerit, dum vult corpus castigare suum & in seruitutem redigere. Neque enim vel tenuiter corporis indulgit valetudini, neque manu semel ad aratrum missa, voluit cum vxore Lot retrorsum respicere. Fuit verò etiam charitate præcipuus, castitate mundissimus, humilitate summus, prudentia solers, astutiam serpentis cum simplicis animi puritate coniungens. His itaque alijsque virtutibus cum polleret, amabatur ab omnibus, cum cõsuetis erat gratus & venerabilis, & pro eximie sanctitatis reuerentia, solo pastoris dempto nomine, instar magistri miro à fratribus affectu colebatur.

Sed nè tanta virtutum copia quasi sterilis & vacua videretur, neque lucerna tam illustri sub modio poneretur, sed luceret omnibus, qui in domo Dei sunt: cum iam eius fama longè lateque increbuisse, cõperunt multi ad eum confluere etiam ex longinquis regionibus, & se in eius tradere disciplinam non solum mediocris fortune, sed etiam præpotentem ac nobilium hominum filij. In ijs autem Grimo, qui etiam Adalgisilus dictus est, Dagoberti regis nepos, præ celestis patriæ amore omnem huius mundi gloriam ducens pro nihilo, illi se tradidit instituendum: quippe cuius vitam, mores & actiones, ceu agrum fertile, multa florum diuersorum gratissima amœnitate vernantem, & cui benedixit Dominus, à permultis iam didicerat virtutum omnium odoribus fragrare. Et illi quidem repente tanto est dilectionis ardore coniunctus, vt non nisi sola interpellate morte, ab illo se separari pateretur. Introductus autem à sancto viro in amœnissimos scripturarum campos, intantum breuè profecit, vt disciplina & moribus magistrum æquiparare videretur. Et ille quidem in monasterio hoc Tabuleio siue Theolegio, quod iure hereditario illius ditionis esset, cum magistro maiori libertate degebat, & de gramine virtutum, centuplicatum fructum retulit, ad eò vt ad Diaconatus quoque gradum euectus sit.

Per idem autem tempus defuncto Ermenfredo Viridunensi episcopo, idoneus successor mox inquirebatur, nè vacante diù sede, grex Domini, pastoris vigilantia destitutus, pateret morsibus luporum. Ibi tum nõ defuit, qui ad aures principum perferret, intra regni fines, & quidem in monasterio supradicto degere Paulum monachum, qui idoneus sit cui cura pastoralis demandetur. Mox iubente rege ablegantur quidam ad Grimonem, qui illi dicant, vt vnà cum Paulo festinet venire ad aulam. Illum enim, diuina agente providentia, à palatinis, à clero & populo electum, vt sit Viridunensium antistes, velleque regem, in sui erga illum amoris testimonium, illorum votis & sententiæ assentiri. Grimo ijs auditis, multa hilaritate perfunditur, refert ad patrem charissimum regis iussione, nobilium, mediocrium, denique omnium concordem & ab animis in ipsum propensissimis profectam electionem, hortaturque, vt quamprimùm ad regis sese accommodet voluntatem. Tum verò Paulus, Tamen, inquit, laudo illorum tale de me iudicium & existimationem, qua me tanto honore dignum arbitrantur: at forsatis tamen ignorant Canonum autoritate caueri, nè quis à sede sua transferatur ad aliam. Itaque cogitare debent, neque iussa regis, neque populi studium & fauorem tanti à me fieri debere, vt eorum causa sacri canones violentur. Satius igitur est, vt regis populiq; sententia ad alium sese transferat: nè si hominem ignotum & ad vulgi rumusclos falso prædicatum atque laudatum ecclesiæ Christi præfererint, post fera ducti pœnitentiæ, sese inconsultè damnent temeritatis. Cum his verbis legatos regis à se vacuos dimittit, id se hac ratione sperans assecuturum, vt & regis mutetur animus, & ipsi liceat optata frui quiete. Sed infallibilis providentia Dei, qui illum suæ plebi pastorem destinauerat, & à longinquis regionibus eam ob causam ad hæc loca perduxerat, animo regis id

Monastici induit habitum.

Luc. 9.
Gen. 19.

Matth. 5.

Grimo, nepos regis, se adiungit S. Paulo.

Ermenfredus Viridunensis Episcopus.

S. Paulus recusat vltro oblatum episcopatum.

con-

consilij adspiravit, vt ex monasterio extractum, etiam inuitum & calcitrantem in ca-
thedra collocaret, vti paulo post dicemus.

S. Paulus,
frater S.
Germani
episcopi Pa-
risiensis.

Bercharius,
antiquus
scriptor.

Clibanum
illaesus in-
greditur S.
Paulus.

Extrahitur
ex monaste-
rio, & com-
pellit susci-
pere episco-
patum.

Frasindum
villa Grimoni
donat eccle-
siae Virdu-
nensi.

Interim hoc admonitum voluimus lectorem, hunc beatum virum Paulum fratrem
fuisse S. Germani Parisiensis episcopi: & id quidem, vt ex scriptis accepimus, vita san-
ctitas virtutumque excellentia liquidò testatur. Ne cui autem incredibile id fortasse vi-
deatur, si nullius sit authoris testimonio confirmatum, opere precium putamus Bercha-
rij presbyteri verba huc adscribere. Is enim Bercharius, rogatus à Dadone Viridunensi
episcopo, omnium superiorum antistitum eius ecclesiae nomina & res gestas, quatenus
nosse potuit, mira breuitate conscripsit. Itaque de hoc nostro beato Paulo ad verbum
sic habet. Post Ermenfredum tractus est de monasterio Tabuleio S. Paulus, qui fuit fra-
ter Germani Parisiacensis ecclesiae episcopi, & in ecclesia ista episcopus consecratur:
cuius memoria aeterna est. Nam nepos Dagoberti regis Grimo diaconus, qui & Adal-
gisilus dicitur, cum fuisset à beato Paulo ab infantia reuerenter educatus, pro amore
ipsius antistitis suam proprietatem, id est, Tabuleium monasterium S. Mariae in Viriduno,
suo scripto & multorum fidelium scriptis, vt in sempiternum nostra ecclesia ipsum mo-
nasterium habuisset, tradidit, roborauit, & omni autoritate firmavit. Frasindum verò
villam pro sua pietate viciui fratrum nostrorum delegauit. Sanctus verò Paulus Baso-
nis villare de suis redditibus comparauit. Priuilegium etenim nostris canonicis de anti-
quioribus villis fecit, & suis manibus & aliorum episcoporum ipsum sub diuina attesta-
tione roborauit. De virtutibus autem istius sancti patris nostri mirabile audiuimus, quòd
adhuc monasticam vitam ducens, cum in pistrino fratrum obedientiam habuisset, &
timeret ne hora statuta fratres panem habere potuissent, eiecto igne de clibano, ipse in-
trogressus, cum cuculla sua clibanum purgavit, & panem illic ad coquendum ordina-
uit, & sanus foras egressus, panem factum fratribus in refectorio tempore statuto distri-
buit. Legi, & picta vidi multa miracula, quae viuens in episcopatu egit, & post excessum
positus in basilica S. Saturnini, Deo cooperante, factis fecit. Cecos nanque illuminauit,
claudis gressum praebuit, aegrotos à varijs infirmitatibus curauit. Et quid plura? Istam ec-
clesiam dilatauit rebus temporalibus, & Deus omnipotens animam illius cum omni-
bus sanctis in aeterna gloria sine fine gaudere fecit. Hec Bercharius, eius verbis prorsus
nihil immutatis. Vera autem illum scribere, & eius autoritas, vt ait huius vitae scriptor,
& non spernenda antiquitas fidem facit. Verum his obiter commemoratis, ad narratio-
nis ordinem reuertamur.

Legati regis vbi se sua spe frustratos, tantumque itineris frustra suscepisse viderunt,
reuerfi ad regem, quae beatus Paulus dixisset, ordine explicarunt. Rex verò & ira & amo-
re permotus, mittit satellites, vique è monasterio extractum, iubet vel inuitum creari
episcopum, & ab episcopis consecratum in sede pontificia reponi. Quod etiam ita fa-
ctum est, cunctis miro applausu gratulantibus & acclamantibus, ea sede esse dignissimum.
At Grimo nepos regis, cernens re ipsa iam completum id, quod diu peroptasset, mirabili-
ter exhilaratus, facultates suas omnes libenti ac prompto animo Viridunensi ecclesiae le-
gavit. Erat nanque illis temporibus ea ecclesia adeo rerum inops, vt nemo ex clero, quem-
admodum Ecclesiasticus ordo postulat, Missarum solennia vel solitum Psalmodiae pen-
sum absolueret: sed propter penuriam aegre quidem & cum multo labore per singulos die-
es presbyter quispiam circumforaneus conducebatur, isque perfunctorie parumque decen-
ter & preces horarias & Missae officium complens, deinde recedebat. Itidem faciebat &
secundus, & tertius, & ceteri, donec confuso ordine à nouissimo ad primum reditum esset.
Id verò conspicatus Paulus episcopus, Grimonem charissimum accessit, animi sui dolo-
rem ei exponit. Ille rursus beato viro & consilium praebet, & auxilium: Tu quidem, inquit,
Pater difficilem te reddidisti, inuitusque, rege iubente, ad hanc sedem pertractus es. Potes
igitur iure apud illum conqueri de his, quae te male habent. Quae verò mea sunt vel esse
possint in praedijs, possessionibus, pecunijs, tibi libens permitto & trado, vt pro tuo voto,
meorum facultatum ope fretus, Clerus diuino cultui, sicut tu praescripseris, ordine in-
seruiat. Hec vbi dixit, Frasindum villam viciui fratrum delegauit: nullaque interposita mo-
ra, simul palatium adeiit, & de ecclesiae Viridunensis incommodis ad aures regis querelas de-
ferunt, obsecrantes, vt ad Dei honorem & pro animae suae remedio, Viridunensi ecclesiae
vel res vel agros impartiri velit. Rex illorum pijs precibus non difficulter annuit, & tum
pecunijs tum possessionibus auctos & locupletatos, à se cum gaudio remisit. Porro vir
beatus

DE S. APOLLONIA VIRGINE ET MARTYRE.

935

beatus deinceps Canonicos canonicè viuere voluit, & in illa sede permultis annis refidens, de virtutis studio nihil remisit. Et quidem dolendum est, hominum incuria de eius rebus gestis tam parùm esse commendatum literis, aut certè ad posterorum notitiam non transmissa ea, quæ quosdam non ignorasse certum est, cum iam supra ex Berchario didicerimus, multa cum sancti viri miracula legisse: qui sanè eo nomine à quibusdam reprehenditur, quòd ea noluerit scripto compræhendere. Peruenit autem tandèm vir sanctus ad id, quòd diù concupierat, cuius causa tam multos in hac vita labores & susceperat & exantlârât, vt liceret, ruptis corporis vinculis, migrare ad illam supernam ciuitatem, quæ est patria nostra. Itaque confectus senio plenusque dierum, valedicens fratribus, in pace sanctæ Ecclesiæ felicem Christo spiritum reddidit 6. Idus Februarij, & in ecclesia beati Saturnini, vt iam antè dictum est, sicut iusserat, sepulturæ mādatus est, vbi meritis illius præstantur beneficia Domini nostri Iesu Christi, qui viuít & regnat in secula seculorum, Amen.

Abir à vita
S. Paulus.

DE SANCTA APOLLONIA VIRGINE ET MARTYRE; EX EPISTOLA DIONYSII ALEXAN.

drini ad Fabium Antiochenum Episcopum, quæ est apud Eusebium lib. 6. cap. 34. Historiæ Ecclesiast. interprete Iohanne Christophorono Anglo.

ON ex Imperatoris edicto (inquit Dionysius) persecutio apud nos incepta fuit; sed integro anno præuenterat. Nam vates (quisquis ille fuerit) malorum omnium, quæ huic ciuitati acciderunt, architectus, infinitam gentilium turbam contra nos incitauerat impuleratque; atque adeò ad patriam suam & antiquam superstitionem defendendam magnoperè instigârât. Qui ab illo ad malevolentiam iritati, omnemque aucupati licentiam ad scelus patrandum, solam pietatem & verum cultum demonum suorum istum censuerunt; vt Christianorum cede & sanguine suas crudeles manus respergerent. Et paulò infra; Tum verò vno quasi animorum impetu omnes in piorum aedes irruere, & singuli quos sibi vicinos esse cognouerant, properè educere, expoliare, diripere, & diuitias ac suppellectilem, si quæ erat preciosior, sibi seponere; si quæ vilior, sordidior & ex ligno confecta, in vijs dissipare, deindè exurere: adeò vt ciuitas illa veram speciem vrbis ab hostibus captæ despoliatæque probè representaret. Fratres ergò desistere è via, & in loca separata ac solitaria se subducere; rapinam bonorum suorum similiter cum illis, quibus Paulus illustre perhibet testimonium, cum gaudio suscipere. Atque haud scio, vtrum quisquam præter aliquem vnum alicubi fortassè, hucusquè Dominum denegauerit. Apolloniam porrò virginem, id temporis cum primis admirandam, & admodum prouecam ætate, comprehendunt; maxillisque eius crudeliter diuerberatis, omnes dentes illi excutiunt; atque rogo in suburbij extructo minantur, nisi verba blasphemie vnà cum ipsis palàm cloqueretur, se eam viuam crematuros. Illa paululùm temporis ad deliberandum precata, & dimissa ex eorum manibus, sine mora insilit in rogam & sicque flammaram incendio absumpta est.

9. FEBRUAR.

Hebr. 10.

S. Apollonia vitrò se precipitae in flamas.

MARTY.